

Helläksi kuin puu

Tässä kodissa asuu kuin puun latvassa; kesäisin luonto vetää lempein ottein ikkunani eteen hellän verhon, joka lämmittää mieltäni kaikissa vihreän sävyissä. Kaiken ne ovatkaan kantaneet, nämä iässään hiljentyneet mielitammeni, jokaiseen ilmansuuntaan kurottuvat rosoiset käsivartensa alkusyksyn tuuheissa puvuissaan.

Valo, joka on tällä tavoin hyväilevää vain myöhäisen iltapäivän taittuessa kohti alkuiltaa, saa suuret lehdet hohtamaan kaunista alakuloa – sellaista, jota esiintyy vain jättäessämme jäähyväisiä. Miten merkillistä. Miten syvälle kantautuvatkaan valon hyvästit, miten se saa minut katsomaan, pelkäämään katseen siirtämistä pehmeälle paperille. On kuin jokainen valon suoma sekunti olisi itse elämää tärkeämpi, kuin pilkkaisin valossa asuvaa jumaluutta rahvaanomaisella välinpitämättömyydelläni sen sijaan, että antaisin pakenevan päivän huuhtoutua ikkunasta lävitseni, antaisin jokaisen värähtävän varjon sävähdyttää ihonalaista haurautta, jokaisen auringon hylkäämän lehden repiä sydämeni sirpaleiksi.

Miten pehmeästi keinuvat varjot nurmella, puiden rungoilla. Viime yönä tanssin hiljaa ikkunan äärellä, vedin syrjään valkeat verhoni ja antauduin osaksi maailmaa, jonne ihmiset eivät kuulu. Siellä kaikki on hiljaista, merkityksellistä, hidasta – hitauden lasinhaus maailma, niin kaukana ihmisen nopeuden epäpyhydestä ja kovista kolisevista kulmista, ettei ihminen enää sinne löydä etsimättä umpeenkasvanutta polkua päiväkausia.

Miten hemmoteltu onkaan ihminen. Moni tähän maailmaan kaipaa, eikä silti ymmärrä, ettei sen rauha ja autuus surunsinisine sävyineen kuulu nopeaan maailmaan, nopeudella saavutettavien sulojen päättymättömään listaukseen, eikä sinne saavuta lukemalla ohjekirjoja eikä edes nousemalla kaupunkilaisia kuljettelevien linjureiden kyytiin viinipullon ja retkieväitten kera.

Miten suloisesti hohtaa valo alkuillasta, miten pehmoisesti liikkuvat oksat. Osaisinpa liikkua alati yhtä pehmeästi! Oksistoissa ei asu milloinkaan kovuus, ei kulmikkuus – sellainen, joka istutetaan pulpetissa istuvaan pieneen lapseen sillä hetkellä, kun hänen käteensä annetaan viivain ensimmäisen kerran. Näiltä rungoilta ei ole milloinkaan riistetty epätarkkojen linjojen käsittämätöntä pehmeyttä, jonka moni aikuiseksi kasvanut lapsi on iäksi kadottanut. Kovimmassakaan tuulessa ei oksa hylkää sovinnollista herkkyyttään liikkeittensä joustaessa pyöreissä kaarissa.

Sen olemus ei ole likimainkaan yhtä hairahtuva kuin se, mikä ihmisen sirpaleisuudessa asuu, kuinka pysyvyyden voi meistä riisua tarpeeksi rajuilla aallokoilla, väkivaltaisilla myrskypilvillä, jotka lipuvat kohti horisontista. Emme saata milloinkaan tavoittaa vihreiden ystäviemme järkkymätöntä rauhaa, liikettä, joka on niin peräänantamattoman pehmyt, ettemme voi muuta kuin ihailla ja rakastaa sen suomaa lohtua ja turvaa.

Haluaisinpa oppia helläksi kuin puu. Rauhoittaa levottomat liikkeeni pehmeäksi heijaukseksi, joka hyväilee kehoni kautta myös rauhaa ympärilläni. Oppisinpa loistamaan yhtä lempeästi kuin ilta-aurinko, tuntuisipa hehkuni yhtä suloiselta suudelmalta kuin se, jonka oksilla viipyilevä valo painaa otsalleni. Olisinpa pehmeys, olisinpa kauneus – olisinpa kotoisin tuosta ihmisettömästä maailmasta, jonka hiljaista mysteeria ei yksikään elävä saata milloinkaan ratkaista. Ja voi mikä onni se onkaan...

Emma Lomy